А віхола за плечі обійме.
Ото іще не наліталась взимку…
Такий смутний прощальний полонез.
Все буде добре. Не ридайте, Скрипко…

І срібні струни на собі не рвіть,
Тепло прийде, коли пора настане.
А віхола погасне й мимохіть
Переросте у радісні органи.

І годі дослухатися… Тремкі
Сі прядива нестерпного чекання.
Не плачте, Скрипко… Хоч такі гіркі…
Такі смутні мелодії кохання…

Як пори року, світу і світів,
Їм дорогі хвилина, нота кожна.
Осінні перегони золоті
Весняні квітування переможні.

І ця зима – прощай, не повертай!
Так швидко тане поміж нами крига,
Цвіте верба і пахне молочай
В передчутті останньої відлиги.

Бо сонячний смичок уже бринить,
В плакучих вербах і промерзлих липках
За хмарами просвічує блакить,
І тиша як ріка. Не плачте, Скрипко…
Наталя Дзюбенко-Мейс